

SUBSCRIPCIÓ
Barcelona. Una pesseta al mes
Espanya. 4/50 pessetes al trimestre
Extranjer. 9/00 id. id.
Pagant per any, una pesseta de rebalta

EL POBLE CATALÀ

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ
RAMBLA DE LES FLORS, 14, PRINCIPAL
IMPREMTA
CARRER DE FORTUNY, NUM. 2 TERC
TELÈFONS
REDACCIÓ, 723 - IMPREMTA, 2211

ANY IX.-NUM. 2.651

BARCELONA, DILLUNS 10 DE JUNY DE 1912

UN NÚMERO, 5 CÈNTIMS

Primer miting d'Aviació a Espanya

Desde'l 8 de juny en el Hipódrom de Barcelona

Tots els dies a les 4 tardes i els festius a dita hora i les 9 matí
Medis de comunicació: Tramvies de Can Tunis, que sortiran de la Porta de la Pau.
Punts de venda de localitats: Administració principal de Loteries Plasa de Catalunya núm. 3.
Administració número 23, carrer Ferrandó, 32; Administració número 2, Rambla del Centre, 19;
Administració número 1, Rambla Estudis, 4; Administració número 9, Rambla Sta. Mónica, 9;
Administració número 20, Plasa Urquinaona número 8; Hipódrom.
Preus: Fals amb 6 entrades, 30 pessetes. Entrades Tribuna y Preferència, 5. Entrades lliure
circulació, 10. Entrada general, 1 pta. Entrades cotxes i automòbils, 5. El timbre a càrrec del
públic.—Tots els matins exposició d'aparells.
S'admetran passatgers en els aparèlls a 100 pessetes cada un.

Al Tibidabo!! Al Tibidabo!!

aviadors. — Sortides extraordinàries del Funicular tota la tarda.

Bàsculas-Caixes Pibernat

per a Cabals
Avinyó, 8-10

EL SIGLO

GRANS MAGATZEMS

ACTUALMENT EXPOSICIO

Y VENDA DE

MOBLES

y articles pera

Taula y Regal

Queviures y vins planta baixa

Variadíssim assortit en conservas, de totes classes, Vins, Licors, Aperitius, Champagnes, Aixarops, Horxates, Cervesa, Olis, Pastes pera sopa, Llegums seques, Mantegues, Formatges, Pernils, Embutits, Galetes, Bombons, Dols de codony, Jalea, Xocolates, Cacaos, Cafés, Sucres, etc., etc.

Articles de primera qualitat

Preus reduïts

La próxima Assamblea de L'U. F. N. R.

La seva oportunitat y la seva importancia

El Consell general de l'U. F. N. R. ha rebut interpretant perfectament el desig de la massa dels nostres militants al convocar per al 4 d'agost vinent una Assamblea general de l'U. F. N. R. per a resoldre les qüestions promogudes en el si de la nostra col·lectivitat, tant greus y apassionades que han sigut fins avui l'obstacle més poderós que ha trobat la nostra forsa política pera son desenvolupament y pera exercir aquella poderosa acció que tots esperem que hauria de realitzar en profit dels ideals patriòtics y avenços de la Jova Catalunya.

Greu, extraordinàriament greu, es la situació actual de l'U. F. N. R., d'aquella organització nascuda en la memorable Assamblea del 6, 7 y 8 de juny de 1911 y engendrada per l'opinió republicana catalana, què voluntat fou decisiva y obertament manifestada a Barcelona y arreu de Catalunya en totes les consultes al cos electoral efectuades durant els anys 1909 y 1910. Per això tots els que tenim dels partits un concepte europeu, tots els que considerem als partits com a cosos socials organitzats, tenim per esperit un ideal y per norma una disciplina, hem d'aplaudir l'acord del Consell de la nostra col·lectivitat que s'està desent par mals interiors als quals hi ha que posar remei prest, si creiem necessaria la subsistència de la nostra organització.

Quan aquests mals varen començar a ferse visibles, quan començaren a parir els militants y els estranys a nostra organització, de la crisi de l'U. F. N. R., sortiren de les nostres rengleres vus optimistes que deien: Els nostres mals son remediabls, perquè no's tracta d'una crisi d'ideals, sinó de divisions produïdes per fetsals personalismes, qual importancia desapareixeria en absolut en el mateix moment en que's empenygué-

dua a una diferenciació en la tática... Però la divisió de conceptes, d'ideals, de pensament, entre's diferents malds de l'U. F. N. R. ha sigut darrerament manifestada amb tota claretat, amb innegable evidencia, en dos ordres ben diversos de qüestions: es l'un la polémica suscitada entre aquest diari y el confrare «El Diluvio»; l'altre l'actitud de certs elements del nostre partit davant de la constitució del partit reformista accedint pel senyor Melquíades Alvarez.

Doncs bé, siguem companys ben francs y no ens enganyem a nosaltres mateixos: nosaltres ni cap nacionalista, pot admetre per qüestió de principis, de doctrina, el concepte que del nacionalisme té y ha expressat en els devants d'«El Diluvio» son redactor, que malgrat esser anònim tots sabem que's el director del vell confrare y alhora persona que ocupa un altíssim càrrec en la direcció del nostre partit, que es d'Unió Federal Nacionalista Republicana y no pot seccionar sense anul·lar-se, cap d'aquests elements ideològics clarament exposats en la seva enunciació.

Potser sens diré que'l vell confrare no es portaveu de cap organisme del nostre partit, que la seva opinió es merament una individual, però deixant apart l'esbrinar si en efecte es o no tribuna d'elements organitzats de la nostra col·lectivitat, el fet de poder atribuir en general el caràcter d'orgue d'un dels tres ordres—de l'U. F. N. R. a Barcelona (ja que no hem pogut arribar a tenir com hauria d'esser y com es en tots els partits polítics de l'extranger, una publicació central, oficial y única), dona extremada gravetat a dita circumstancia.

La conducta dels elements que simpatitzen desde la seva constitució amb el partit reformista creat per en Melquíades Alvarez y que s'apressaren a sotmetre al capdellatge d'aquest, pot ser respirant de satisfacció al veure's deslliurats de servir en un casol democràtic ont no hi han idols y es prees pensar cada hui per compte propi y no espar a rebre'l pensament y l'acció del «Senyor» que viu lluny, no cal ja judicari, perquè la nostra «Superioritat» lliure y democràticament elegida ja l'ha jutjada, de tal manera y raonada manera que de segur se'n undinament ratificada per tot el Partit de portar-se la qüestió a la vinenta Assamblea, de lo qual no creiem per altra part, que n'hi hagi necessitat, encara que no ens oposarim a que hi sigui portada perquè reconeixem el dret indiscutible de la nostra Democràcia patriòtica a fallar en definitiva aquest y tots els qüestions que l'afectin.

No cal revisar la sentència, lo que hi ha que esperar es son compliment.

Esperem doncs la resolució definitiva que prenguin els indecisos, aquells senyors acomodats que creien compatible el formar part d'organismes polítics que avui no son entitat, però que es probable que no tardin en esser-ho, com espereu que l'extensa campanya de propaganda, de reclutament—tant urgent, tant necessaria—anunciada per l'organisme superior del Partit, omplirà immediatament els escassos buidts que's desertors deixaran en les nostres rengleres.

Destriada d'aquests elements y d'altres quals fronts l'opinió pública ha marcat amb l'estigma de l'indignitat i pot mantenir-se la U. F. N. R., pot embrossar yllensarse de pla a l'acció fecunda pera la Patria y la Llibertat, tant necessitada d'organismes fortes de cos y d'esperit!

Entenem que si que pot realitzar això, si dintre de l'Unió no ens empenyem en exicar fronteres, si no ens deixem portar per l'esperit de kàbala que fa febles y passatgers en la nostra terra tots els moviments d'opinió, que converteix les organitzacions polítiques de nostre país en ridículs regnes de tantes.

Els partits polítics els formen els ideals, els manté y els aconsegueix la disciplina. Y lo que importa mantenir per sobre de totes aquestes, perquè els partits son veritables exèrcits en els quals tant sols una minoria té concepte clar de l'orientació a seguir, del perquè y del com. Els demés, la massa, s'afilia no més per sentiment, arrebatada per mes quantes idees vagues que il·luminen el pensament y abandonen els cors.

Dintre d'un partit polític hi caben perfectament moltsos diferents, mentres les tonalitats no destrueixin l'harmonia del tot. La generalitat de les vegades aquestes moltsos depenen del temperament. Així no creiem per exemple, que les joventuts d'un partit, sobrepassen sempre del marc estrech dels programes? Y no sols fora imbecil pretendre ajustar-se sempre dintre d'aquests, sinó retardari, mortificador, perquè cada dia se'n prenen nous horitzons al pensament humà y ho es que dintre d'una gran col·lectivitat hi hagi sempre qui reculli les noves idees.

Diffícilment un partit polític pot esser un grup compacte, una massa homogènia. Mentres els diferents grups o moltsos que l'integren no rompin l'unitat del conjunt, mentres no's posin en pugna manifesta amb els principis generals que son la substancia de l'organització y mentres en la seva actuació se mantinguin tots els grups en les línies senyalades per una indispensable disciplina comuna, no cab exigit, sobre tot en aquells partits, que son fusió d'elements diversos, una més intensa unificació. Tenim d'altres abundosos exemples. Dintre del partit socialista anihilat de França es ben evident l'oposició y la lliure que no es sol en qüestions de tática sino lles de concepcions—entre guesdistes y jauristes y herveistes, entre reformistes y revolucionaris, etc., etc. En el mateix partit radical francès, els grups son nombrosíssims. A l'Alemanya es ben coneguda la divisió dels socialistes en marxistes purs, ortodoxes, y els revisionistes seguidors del Bernstein. En el partit liberal hi ha el grup historic representat en l'actual govern principalment per M. Asquith y Sir Grey y el grup radical, que lliure amb el socialisme y es acapdillat per Lloyd George y Shon Bleguna. A què esmentar més exemples?

En nostre país patim dintre de les nostres migrades organitzacions polítiques, una extranya deriva que jo'n diria de l'isolament. Semblen misantrops. Encara no's manifesten dintre dels nostres partits una divergencia accentuada en qüestions de tática, ja pensen en separar-se, en formar nous partits y nous grups que després se subdividiran indefinidament. Y això es en gran perjudici de la cultura civica del nostre país, on'estem necessitats de predicar constantment or-

ganització y disciplina y no extende la confusió.

Arreu del mon ont els partits polítics son dignes de tal nom, fins aquells que no son lo composició democràtica, totes les qüestions internes son portades a les assemblees periòdiques que celebren en les quals s'acorda la tática a seguir davant dels problemes que la situació política dels respectius països planteja a totes les forses que hi intervenen y moltes vegades també se rectifiquen els programes y's deixen o s'adopten ideals.

Per això a l'extranger les assemblees dels partits son coses serioses que atrauen l'interés no sols dels propis militants, sino de tots els ciutadans que s'interessen per la cosa pública. Que ho sigui també la nostra assemblea, que sigui tot el partit el qui's assoli definitivament els conflictes que han dividit y debilitat l'Unió a Barcelona, que es l'única manera que escaci a un partit democràtic y nacionalista.

Y un cop depurada l'Unió, l'ensats els indignes, els traidors y els febles, anem a reforçar l'Unió arreu de Catalunya, començant per organitzar el Partit d'una manera racional, a l'europea y no a l'espanyola. Ont son les campanyes de propaganda que hem fet? Mentres aquí a Barcelona ens banyem, l'abandonem—oh contrarietat en un partit nacionalista—les comarques catalanes al caciquisme monàrquic y reaccionari.

Si no ens apressam a fer aquesta acció contrària una greu responsabilitat davant de l'Historia de la nostra Patria que dirà que nosaltres mateixos hem destruït la més formidable arma que mai havia tingut pera la seva redempció.

R. NOGUER Y COMET

ECOS

EL SENYOR Melquíades Alvarez, deu creure's que ahir fou l'home del dia. Cert que demà dedicaran una doble columna els diaris al seu miting lamentable y cert també que arribà a reunir en el teatre del Bosc la quarta part dels espectadors que a la tarde ompliren les Arenes. L'home del dia era doncs Rafael Guerra, «Guerrita». El senyor Alvarez era l'eloquencia, l'alta figura del Foro y del Parlament, el definidor d'un moment polític, però a Barcelona estava'l Guerra, la figura més alta de tot el plaer central de les Espanyas. Y al treure el seu barret cordobés, a sota quedava tapat don Melquíades Alvarez.

Però el totes les admiccions y totes les curiositats. Al pendre'l vermouh en un cafè de la Rambla, una parella tingué de contindre als transeünts badocs. A la tarde, a la plasa, trenta mil mans glorificaren la seva testa calva, amb el mateix deliri amb que trenta mil ciutadans de Roma, aclamarien el cap sense cabells de Julius César. Al sortir del seu retir de Córdoba ha trobat en Guerra a Barcelona, una adhesió antanyonable, tan emocionant com l'hauria lograt el senyor emperador Carles V, després de deixar el seu enclaustrament de fuste, pera presentarse als seus soldats.

L'última gran que'l Guerra, conseqüent republicà, segons «La Publicidad», y tal vegada conforme amb el partit reformista, no prengué part en el miting de don Melquíades. Hauria estat la sola manera de calmar als enorgullits interruptors. Davant del Callia, del «Maestro», del que diuen que està per sobre del Gallo, el Bombita, el Machaquito y tot el Walhalla taurí, qui gosaria interrompre? Y si ell arribava a parlar, no's transformarien els xiulets en aclamacions, les interrupcions en recitaments, l'hostilitat en fervor?

Això d'aplicar els toreros a la propaganda del republicanisme espanyol, ben mirat, seria la millor manera d'evitar conflictes y de logar una republicànisme completa de les Castelles, Andalusia, Lleó, etc. El Fuentes assegura que es republicà, y el Machaquito y segurament el Bombita. La categoriació dels toreros, ja està, doncs, feta, y si el Mazzantini ha estat regidor y actualment es diputat provincial monàrquic, per qué no han d'anar per mitings y fer eleccions, elegint y essent elegits, els toreros republicans?

Si ahir, al teatre del Bosc en lloc de don Rafael Guerra, diputat provincial radical, parla don Rafael Guerra, exmatador de toros, el senyor don Melquíades Alvarez, hauria celebrat el miting. Un «ziensio», zefiores, del Guerra, hauria tingut en aquella mar de caps turbulents l'eficacia d'un regat d'oli.

Per la perfecció de la nostra llengua

Si arribar a la perfecció absoluta es cosa gairebé impossible en tots els ordres de l'activitat humana, a quin grau no arribarà aquesta impossibilitat quan se refereixi a una cosa tan subjecte a l'evolució en el camí de les perfeccions com ho es la llengua d'un poble! Y si, concretant, observem el tristíssim cas de la llengua catalana, escarnida, rebudada y excluida indignament, durant més de dos segles, dels llocs ont se desenvolupen y reben honor les més nobles manifestacions de l'intel·lecte y reduïda durant tant de temps a la vergonyosa y humiliant condició d'esclava y servent, com si sols valgués pera'ls usos més vulgars, ella, la que fou digna y preferida de reis y savis, no extranyarem que hagués arribat a un estat d'imperfeció tan lamentable, que foren necessaris tots els esforços dels mestres y l'entusiasme dels voluntaris per retornar-li la dignitat y noblesa que en tan llarg temps d'abandó havia anat perdent.

Però cal no adormir-se en els llorers y estar sempre a l'aguait pera combatre qualsevol imperfecció o lleteria que pugui aparèixer en l'hermosor del cos sagrat de la nostra llengua. N'hem d'estar gelosos de la seva puresa y hem de procurar esvar o esborrar tota ombra o taca que pugui avergonyar-la. El nostre amor per ella ha d'assolir que pugui presentarse noblement amb el cap al y resistir victoriosament la comparació y l'alternativa amb les llengües més cultes y literàries, que no es pas més humil el seu origen ni menys gloriosa la seva antiga historia.

Aquestes consideracions y altres que omiteixo pera abreviar, han brollat impetuosament del meu esperit, com d'una ferida insuperada, a l'anar a fixar àvidament y am-

El concurs de la U. F. N. R. no hi ha faltat mai a la Conjunció en la obra patriòtica; els seus delegats han comparegut sempre que's ho han demanat al Comitè a tot arreu d'Espanya s'han fet mitings amb assistència de catalans adherit a l'U. F. N. R.; a Catalunya a més del miting del juliol de 1911, se n'han fet molts amb els companys socialistes; quant ha vingut la campanya electoral s'han ofert llocs a la candidatura del l'Unió a l'única partit de la Conjunció que tenia organització beligerant a Barcelona. Què més volia el senyor Miró?

Un rumor

Alguns federals nacionalistes de Sant Feliu de Llobregat ens escriuen preguntant-nos què hi ha de cert de la notícia que s'ha fet correr de que'l senyor Miró y Trepas se proposa presentar la dimissió del seu càrrec de diputat, pera anar immediatament a la recollida, apoiat únicament per els electors reformistes.

Fins ara nosaltres no hem tingut confirmació de la notícia.

La Joventut F. N. R.

Avui dilluns, a les deu del vespre, se'n anirà en el C. N. R. del carrer de Penit el Consell General de la Joventut F. N. R. de Barcelona.

Lunch al «Nou Democràcia»

Per a celebrar el primer aniversari de la seva fundació, la benemèrita entitat d'U. F. N. R. «Nou Democràcia» celebrà ahir a la tarda un «lunch» en el qual concorregueren representacions de gran nombre de centres de l'Esquerra. A l'hora dels brindis, hi parlaren els senyors Duch y Sabat, Pere Sursueio, Josep Maria Carreras, Andreu Nin, Eduard Batalla, J. Gibert, Mer y Gellí, Ribera y Rovira, el president senyor Palà y altres.

Demà parlarem amb l'extensió que's mereix, de tant important acte.

Reapareixió

El dia 20 del actual reapareixerà el miting setmanari catalanista de Sant Martí Sacalm «L'Estudiada», la Redacció del qual la componen entusiastes joves d'aquella famosa població.

«L'Estudiada» seguirà sostenint el seu criteri fermament catalanista y vital per lo qual compta amb una col·laboració distingida que engrany els seus llegidors veurán aumentada.

Destinam al confrare moltes prosperitats y que siguin del tot fructuosos els seus treballs en pro del patriotisme y cultura de la nostra aimada vila nadua.

Per a'ls presos

La cantida de 27 pessetes, recaudades en el miting pro amicitia del C. N. R. de Francia, foren entregades ahir an els presos Miranda, Herreros, Negro, Salud y Arnall, a raó de 5/40 pessetes cada un.

El company Negro, en nom de tots, expressà un als comissionats la seva gratitud.

Per l'amistia

En l'Agrupació Obrera del Clot s'hi celebrà el passat dissabte un miting organitzat per la Comissió Pro-Libertat Presos.

Hi parlaren, entre altres, els companys Martí Vilanova, Salvador Seguí y Martiner. Presidí'l company Jové. Tots els advoacats per la prompta obenció d'una amplia amnistia pera'ls presos per delictes polítics y socials y combatieren enérgicament la política lliberticida den Canalejas. El públic forsa nombros. Aplaudí xaradorament a tots els oradors.

Notes polítiques

El senyor Miró

El diputat per Sant Feliu de Llobregat don Laureà Miró ha escrit una carta a don Pere Corominas, demanant-li que'l dongui de baixa en el cens del partit perquè no s'han complert les obligacions que li imposava la decisió de l'Assamblea acordant l'ingrés en la Conjunció republicana-socialista.

El senyor Corominas li ha contestat dolentse de semblant determinació, més que res perquè no diu les causes reals que l'han fa-

El miting reformista

Formidable escàndol.—Els lerrouxistes pertorben l'acte, trepitjant els principis liberals y democràtics

Suspensió del miting.

Ahir havia de celebrarse, com sabien els nostres lectors, l'anunciat miting reformista en el Teatre del Bosc, en el qual devien parlar don Melquíades Alvarez. Però l'acte no va poder celebrarse, perquè les kàbales lerrouxistes van periorbarlo tant escandalosament, que no hi hagué més remei que suspèndre'l. Ni el mateix senyor Alvarez va poder pronunciar el discurs que volgué començar, entre mitg d'una eridoria formidable y d'una enorme confusió.

Contra la nova feta dels lerrouxians vagi la nostra més ferma protesta. No havia succeït gaires cops a Barcelona això d'impendir parlar a una alta personalitat de la política. La noció de la tolerancia, els sentiments de respecte y's lloves d'hostialitat, demanaven que s'escoltés ahir a don Melquíades Alvarez, qualsevol que fos el concepte que mereixia la seva actual feina política. Però els esclaus que encara queden an en Lerroux van privar-lo de parlar, van convertir el projectat miting en una infernal gatzara.

Cal, però, tenir en compte, una circumstancia pera explicar la suspensió forçada del miting d'ahir. Com s'explica, en efecte, que els lerrouxistes aconseguissin impedir l'acte y privar de parlar als oradors? Altres vegades, a dotzenes de vegades, la gent de la Casa del Poble han mogut grossos escàndols, sense aconseguir lo que ahir aconseguiren. La causa d'això es clara. Les altres vegades que havien anat a portorbar, els lerrouxians havien trobat en el local els membres del partit que celebrava l'acte, els quals lliuaven contra'ls portorbadors y s'oposaven als seus intents. En el teatre del Bosc la cosa era diferent. Hi acudí una gentada extraordinària: allí hi havia, en gran nombre, lerrouxistes y federals nacionalistes. Hi havia també carlins, socialistes, anarquistes, regionalistes, etc. De tot, menys reformistes, puig d'aquests no n'hi ha, al menys per ara, a Barcelona. Y resultà que'ls portorbadors no trobaren qui contrarestés els seus intents. En el miting del Circ Barcelonés,

per exemple, hi acudiren tants o menys lerrouxistes que ahir al Bosc. Però al Circ Barcelonés s'hi trobava una gran massa de federals nacionalistes, els quals perseguiren y bestonades y a cops de cadira als esvalotadors incívils. Els nostres amics s'imposaren, y'l miting acabà normalment. Si entre'l públic del teatre del Bosc hi hagués hagut reformistes en nombre apreciable, probablement hauria succeït una cosa semblant.

Lo més censurable de l'escàndol d'ahir es que'ls portorbadors no tenien ni el més llo motiu de queixa. En les poques paraules que pogueren pronunciar, no s'afilià agressivament an en Lerroux ni a la seva gent, no s'els atacà per res. «El Progreso» havia desmentit els rumors que sobre l'actitud dels radicals corrien, donant a entendre que'ls seus correligionaris no més protestarien s'ls oradors insultaven an en Lerroux. Ahir mateix, la gatzara del carrer de Ponent publicava a primera plana un solt titulat «Temores ridículos», que deia així:

«Los rumores que han circulado estos días respecto a la actitud del Partido Radical con motivo del viaje del ilustre tribuno don Melquíades Alvarez, fueron desmentidos por nosotros cuando los adversarios los recogian como artículo de fe.

A pesar de la terminante rectificación que apareció en estas columnas, hay todavía quien insiste, y como el mito ha de celebrarse en la mañana del hoy, en el teatro del Bosque, conviene que digamos una vez más, que conocida la corrección de lenguaje propia del señor Alvarez, nada debe temerse.

Desarrolle tranquilamente el señor Alvarez el programa del partido reformista que acaba de inventar. Todos le olemos con gusto, menos los que esperan que el insignie orador se olvide de que está en Barcelona y eche por el camino de la ofensa personal.

Eso no lo hará el señor Alvarez porque sería indigno de su mentalidad.

De moda que pierdes el temps les aures i les autoritats que han disposat ocupar a primera hora, con agendes de paisano les últimes files de butaca del Bosque i alguns palaus.

No ha de passar nada. S'ha un triomf oratori del senyor Melquíades Álvarez.

Davant d'aquest sol, no més hi caben dues coses: o el Progrés parlava hipòcritament mentre estava a les seves càbules, o bé aquestes no fan ja ni gota de cas dels conceptes pacífics dels seus prohoms. Nosaltres ens decantem a creure això darrer.

Per cert que, amb motiu de l'escàndol d'ahir, molts recordaren uns mots de l'últim discurs de Lerroux a Madrid. Com sigui que alguns oients l'interrompessin hostilment, l'home de l'autòmbil, rabios, cridà: «Els que el públic que s'hi hagués algun intructor, com el propòsit de pertorbar el discurs, procedia revolucionàriament, però no la mà en la garganta i apretant com fuera». I així ho digué capítol dels seus pertorbadors, dels que mai han respectat els mètjers i les actes dels altres partits!

La conducta dels radicals

Continuant la seva repugnant història d'intoleràncies, una vegada més demostraren a les terronistes que les idees de llibertat i democràcia tenen per ells un valor purament nominal.

El senyor Melquíades Álvarez, en un dels seus peroratoris dret, vingut a Barcelona i ocupà la tribuna pública per exposar el programa polític del nou partit republicà que neix.

Ningú, però ningú que s'atiri de llibertat i avenç podia anar, amb cap pretext, a contrari el dret indiscutible que ell, com tot ciutadà, té, d'exposar lliurement les seves idees. Els terronistes, que s'anomenen republicans i radicals, anaren a pertorbar el miting en nom d'una utopia unió de tots els partits republicans, preconcibida per en Nakens, i combatuda temps endarrere, en el banquet del moll, pel seu queixat don Alexandr Lerroux.

Així, prosseguint en la seva tradicional conducta antiliberal, intentant a pertorbar els actes dels republicans, coneguem els terronistes que les forces dretes, que els elements reaccionaris, contemplin amb fruïda l'aspecte fascista que estan donant, amb les seves luites intestines, als partits republicans, alfinant amb la seva conducta el triomf de la República.

Abir en Melquíades Álvarez va venir a Barcelona i era dret inclouible de tots els homes liberals escoltats, en nom del respecte que o deu a totes les idees. Els terronistes se proposaren quel miting no's celebrés i varen aconseguir els seus propòsits.

Abans de comensar

El miting convocat pel partit reformista havia despertat certa expectació, no per la seva significació política, sino pel fet de pèndre part el seu queixat Melquíades Álvarez. La gent acudí al miting per escoltar la paraula eloqüent d'un home a qui's considera com un dels primers, sino'l primer orador d'Espanya. Per això, la gentada que acudí al Teatre del Bosc fou immensa. El teatre estava materialment plestat de gent, que s'empenyia procurant enquirir en el local, que resultà insuficient, per quin motiu molts espectadors tingueren de quedar-se en l'èrdia.

Una hora abans de comensar el miting el teatre estava completament ple.

Una tercera part de públic estava composta d'indiferents, l'altra de gent de totes les tendències polítiques i l'altra d'elements terronistes que havien anat al miting amb el deliberat propòsit de pertorbar-lo.

Els que no's veien en lloc eren els reformistes. Sols així se comprèn que els terronistes haguessin pogut pertorbar l'acte amb tota impunitat.

Basta examinar l'aspecte del local per convencèrs de quel miting no transcorria amb ordre. Grups de coneuts radicals estan dividits estratègicament per diferents indrets de la sala. En una de les files properes a l'escenari s'hi veu, entre altres, als coneguts terronistes Guerra del Riu, Babia, Badier, i Pierre i León Roch.

Indubitablement, hi haurà escàndol.

En una altra fila hi veiem a don Tibéri Avila, a una altra a don Julià Nougues, a una altra, a nostre il·lustre amic, J. Lluís Rissach.

El miting

Prop d'un quart de dotze aparixen els oradors a l'escenari, acompanyats de lo més gran del flament reformista barcelonès. Contem a els senyors Quirós, Millán (pare i fill), Roca y Roca, Forcada, Marial, Carceroy i Ricart.

La taula presidencial composta pels senyors Zulueta, Miró i Alvarez ocupà's seu lloc i immediatament un grupu nombros del públic esvalotà. Apareix en el fons del teatre un cartell, que diu «Visca Nakens!» Se senten grans aplaudiments, protestes i crits.

Presideix el senyor Josep Zulueta, qui, al obri l'acte, ha d'estar llarg estona sense poder parlar, perquè l'escàndol ho impideix; crida de «fora» «Visca l'unió dels republicans».

Al fi, restabert un moment el silenci, el senyor Zulueta comença dient, en castellà: «Cíutadans: L'acte que celebrem avui té per objecte exposar en el públic programa reformista per que demostris la seva conformitat amb ell. (Una veu:—Que parli en la llengua de sa mare!)—Cris, protestes i escàndol. Nosaltres venim a exposar les nostres idees. Aquell que vingui a pertorbar... (Una veu: Així és lo que deu vosaltres!). Se reproduïx l'escàndol, i intervé la policia.

Un moment de tranquil·litat i'l senyor Zulueta torna a parlar; però's comentaris del públic, les discussions que's sostenen en el local i'ls crits i les protestes que van creixent, ens impedeixen poder sentir darrer. Per fi, podem sentir quelcom clarament. Venim a presentar-vos, diu, a l'eloqüent tribú don Melquíades Álvarez, que no s'anaven per l'aplaudiment, que la seva eloqüència la posà al servei de la moralitat política.

Nosaltres hem ingressat en el partit reformista perquè creiem que amb ell resuscitem el poble espanyol. (Un del públic:—Cada dia canbies de pensament!). Se reproduïx l'escàndol i'l senyor Zulueta se veu obligat a acabar el seu discurs.

El secretari, senyor Palma, dona lectura a una carta del senyor Azcarate, en la qual s'adhereix al miting. (Escàndol, protestes.) I s'avensa para parlar el senyor Company, qui comença dient, en castellà:

«Interès quel poble de Barcelona ha demostrat sentir per aquest miting, evidencia la vitalitat del nou partit. No venim a fer obra de divisió. (Escàndol, Viques i aclamacions en Nakens i a l'Unió Republicana.) Els joves, següents dient, hem ingressat en el nou partit, amb gran joia perquè el nostre desitj de luita, les nostres

voluntats inquietes, perquè estem cansats de seguir la política d'impotència. (Cris i protestes.) Ha arribat l'hora de dedicarnos a la defensa dels ideals liberals. El nou partit reformista és... (Una veu: Una altra! El programa del nou partit no té ambició, sino que's bon dia i definitiu. L'escàndol continua i menesta no acabar. L'orador, que està cridant desesperadament no coneix els seus escolars. És un moment d'angúnia pels reformistes.

El senyor Miró tot es demana a la policia que restabert l'ordre, la policia tot es anar de l'un cantó a l'altre, procurant retornar una calma que s'ha perdut.

En aquests moments, de la taula presidencial se'n vanen al senyor Company para que's retiri. Aquest obedié a don Melquíades Álvarez, aixecant d'una revolada, s'avansa al prosceni, deixant amb el discurs a la gola en els altres oradors.

El Sr. Alvarez

L'actitud gallarda del queixat del reformista, provoca una ovació en el públic. Aquesta mostra de simpatia, potser millor dir, aquest hipòcritisme, dura curta estona, després de la qual se senten xiulets en abundància.

Feta una xifra la calma, prova de parlar. El senyor Alvarez: Correligionaris de Catalunya...

Escàndol. Cris de Vics Nakens.

El senyor Alvarez: Visca a Barcelona, confiant en l'hidalguia d'aquest poble, en la veritat de que sigui laurux de la cortesia.

Novament escàndol. D'unes lloques del darrera s'aixequen braves i en un moment al·l es convertit en un Mercat de Calat.

El senyor Alvarez: Si'm permeten parlar, parlaré...

Grans veus: Sí, sí!

El senyor Alvarez: Us vull dir que he vingut confiant amb la vostra hospitalitat i amb la benevolència que heu de dispensar als que acudeixen a la tribuna pública exercint un dret de ciutadania...

Una veu en la fila del costat de la don Guerra: A Vos sí, però als solidaris de casa, no!

Nou escàndol. Part de la platea s'aixeca i demana que expulsin a l'interruptor. Aquest crida més i més. El senyor Miró demana al delegat que ho es el senyor Carbonell, que expulsin a l'antis-solidari. Mes la policia cala...

Aquell mateix interruptor, dirigint-se al senyor Miró:—Aquest Miró que's un confident de la policia!

Aldarull indescriptible. El senyor Miró se aixeca, però torna a asseure, en mitg del gran escàndol. Aquest, sembla apagar-se un xic.

El senyor M. Alvarez, representant uns discurs: M'importa fer una manifestació para evitar interpretacions torçades. El partit reformista es un element integrant de la Conjunció Republicana-Socialista. Y dintre de ella perseveraré per entusiasme i patriotisme que's vegi realitzats els fins que van impulsar a crearla.

Jamà en ma vida de polític he pronunciat una paraula, ni he emés un concepte, que pugui esser tingut per ofensiu per companyes en republicanismes...

El paragraf amb prou feines el sentim, perquè les paraules pronunciades tenen la virtut d'aixecar una nova tempesta de protestes, xiulets i paraules grocudes.

El senyor Alvarez: Us deia que no havia mai ferit a ningú... Lamento que's republicans parden el temps estríls que's conduïxen al desordre. Es hora de que aixequem el cos pensant amb la República.

Veus: Així, així! Visca l'Unió! Visca Nakens! Aldarull inconcebible. Una veu: Son els carlins els que pertorben!... El senyor Alvarez, interromp el seu discurs, s'acosta a la taula presidencial i, apuntant en ella i de cara al públic, se creua de braços. Entremetint l'escàndol continua en son període d'agit. Una veu: A la reunió deu Nakens haves d'anar!

Torna a avensar el senyor Alvarez: Deixeu que interrompi i no'n feu cas quel choreja les interrupcions es pitjor... Si son realment republicans teniu'l dever d'escoltar-me! (Grans aplaudiments. Xiulets.)

Una veu: Son republicans i volém l'unió!

El senyor Alvarez: Quan els socialistes de Bilbao varen pertorbar el miting dels radicals, jo en el Comitè de la Conjunció vaig censurar-hi. Si aquí's fa lo mateix, el interruptor no's pot dir republicà, ni correligionari. (Grans aplaudiments de part del públic. Protestes d'altres concurrents.)

El senyor Alvarez: Quin espectacle, davant d'Espanya! Hi haurà dret a dir...

No podem sentir lo que es que hi haurà dret a dir, perquè's reproduïx l'escàndol amb gran virulència.

En Guerra del Riu s'aixeca i desde sa lloca engaga un discurs.

—Hem d'escoltar-lo, diu, es nostre hoste, es nostre amic. Penseu que es l'única república amic nostre!

Gran ovació dels terronistes. Els demés del públic calen. El senyor Alvarez que se havia exultat novament a la taula presidencial, torna al prosceni i, somrient, diu: Suposo que notareu les indicacions del vostre representant...

Se reproduïx l'escàndol.

El senyor Alvarez: Però es que no'm deixeu parlar?...

Veus: Sí, sí!

Els terronistes de la llogeta, aplaudeixen.

quibados Alvarez. Hi assistiren una cinquantena de comensals.

Demà al matí el queixat del partit reformista marxarà cap a Reus para pendre part en el miting de propaganda del nou partit que a la nit se celebrerà en aquella ciutat.

Exposició i Congrés de Forneria

En el Palau de Belles Arts se celebrà ahir a la tarda, l'inauguració de la primera Exposició de Forneria organitzada a Espanya y del III Congrés de la Forneria Espanyola.

L'exposició esmentada és una notable y interessant manifestació del estat actual de l'industria de fabricació de pa en nostre país. Són per tota d'una un altre dia amb més extensió, diuen avui que ocupen 12 sales de la planta baixa del Palau, que s'obren en elles totes les manipulacions que exigeix la fabricació del pa desde la producció de la farina fins a l'expedició d'aquell al públic. Se veuen notables models de la maquinària empleada en tal manipulació, demostrant per ells que l'industria fornera de nostre país sempre tot es desenvolupa i perfeccionant-se de la panaderia en Espanya. Distinció de esta classe de obrers, (Concediria la classificació para estímulo de la clase?)

Tema 13. Petició al Estado de una subvención para la creació de una Escuela Nacional de Panaderia.

Tema 14. Conveniencia de los concursos de obreros y máquinas auxiliares del trabajo, con premios en metálico.

Tema 15. Algunos industriales se valen de la etiqueta cooperativa para expender sus productos. Contra estos falsos cooperativistas hemos de defendernos.

Tema 16. Medios de que podemos valernos para prohibir la afuercia de pan de las alunas de las capitales.

El miting celebrat abans d'ahir a la nit en el C. N. R. del carrer de la Llibertat, de Gracia, revestí una importància extraordinària, tant per la gran gentada que hi assistí com per l'entusiasme que hi regnà.

Presidí el nostre amic Ribera y Rovira, qui amb breus y atinades paraules, donà per començat l'acte.

El senyor Duch y Salvat diu que aquests actes tenen la doble finalitat de demanar la llibertat dels presos polítics y socials y la de posar de manifest la protesta del poble contra el fracs del règim es absolut y quel poble no pot consentir la continuació de l'actual estat de coses.

El senyor Vilà diu quel nostre partit vol estar en continua y directa relació amb el poble, fent-se ressó dels seus anhels de justícia y de llibertat. Diu que no pot oreures amb els homes del règim, y que, per això, desconfia dels resultats de la campanya actual. Combat la conducta den Canalejas, que no ha donat cap llei protectora dels obrers. Acaba dient que si no's pot canviar el règim, perquè la monarquia es incompatible amb totes les llibertats.

El senyor Rambla Margarit, de la Juventut Socialista, diu que no confia en quel Govern conecixi l'amnistia, sino que tot deu esperar-se de la voluntat del poble. Manifesta que els socialistes no deixaran d'ajudar a els elements republicans, quan sigui necessari, para enderrocar el règim y proclamar la República.

Alfama, en mitg dels aplaudiments del públic, quel's socialistes estimen també la llibertat dels pobles y que per això apelen les justes reivindicacions de los nacionalistes oprimidos. Jo estimo a Catalunya, alceix, y extimo a la nostra llengua, perquè es la llengua de la meua mare. Nosaltres som homes de llibertat y, després de luitar y triomfar, proclamada la República, luitarem per la llibertat econòmica.

Suaveza para parlar el nostre estimadíssim companya Xavier Gambús y ressona una formidable ovació y cris de «Visca'l periodista honrat». Comença dient que la barrica es una l'únia divisoria entre's opressors y els oprimits. A un costat d'aquesta barrica s'hi troben els obrers, que luiten per la seva regeneració econòmica y nosaltres que luitem per les nostres llibertats polítiques, ajuntats dels en un sol amor a la llibertat y a la justícia. En Canalejas havia estat a un costat de la barrica, y avui, sense recordare de quel va enlutar el poble, tira contra nosaltres.

Diu que així podria quedar atemal per les reformes portades a cap desde'l Govern, però que, en Canalejas, al traspasar la barrica, no ha fet res. Per això, opina que tots els homes liberals hem d'ajuntar-nos contra el para anar a la batalla, lent, empró, abans una selecció de la gent que portem al nostre costat. Examinem la conciencia dels nostres homes, tem primer justícia a casa nostra y unam tots els nostres entusiasmes contra'l règim, manifestats amb les paraules y, si es precs, amb els mans.

El senyor Oriol Martorell diu que en nom de la conciencia liberal devem ajuntar-nos tots els homes para demanar la llibertat dels empresonats. Diu que hem de fer que desapareixi de la conciencia estrangera el criteri que té format d'una Espanya negra y falida, la visió de la qual ens avergonyix. Espanya, alceix, es sol's gloriosa per la sang dels marres. Hem d'unir totes les nostres passions en un sol amor a la llibertat. Amb gran acció, combat endreçament la obra governamental den Canalejas, que ha paraguat als obrers y ha tancat les societats de resistencia, que no ha donat lleis protectoras a els treballadors, que no ha fet res para curar aquesta gran llaça de l'analfabetisme, que no ha pariat a cap obra anticlerical per el predica. La vengonya de l'actual règim, diu, no pot substituir, si es que hi ha dignitat, l'unió de les esquenes para la garantia del triomf.

Alfama, que no vol donar la amnistia para que ho fess en Maura al pujar al poder; però en Maura no pot tornar. Després den Canalejas s'imposa la República.

Advoca para la continuació de la campanya per l'amnistia, llevant l'idea de que sigui l'Ajuntament de Barcelona el que, en nom de la ciutat, organisi una manifestació pública para demanar an el Govern la llibertat dels presos socials y polítics.

El companya Bueso, de l'Agrupació Socialista, diu que potser desmentirà al parlar castellà, però que no cometrà la ridícula de dir quel's lamenta de no saber la nostra llengua, perquè, igual quel's catalans, té'l dret a usar de la seva llengua, del castellà. Creu que en Canalejas no concedirà l'amnistia perquè té'l veto de la monarquia. En Canalejas d'avui no es el d'ahir y vol sostenir la monarquia y el poble l'eligió'l procs de setembre, que constituïx una ignominia y una vergonya, resultat del complot tramit per la policia, que obra únicament guiada per la seva mania persecutória. Demostre, amb dades evidents, lo malament que la justícia s'administra a Espanya.

Diu quel poble ha d'unirse para demanar l'amnistia; més, que no s'ha de contentar amb això, sino que ha d'evitar que governi en Canalejas, enderrocant el règim y restaurant la República. Encara que després del seu triomf persistís la desigualtat econòmica, els socialistes aniran a la vanguardia para proclamarla.

El senyor Josep Labrada parla en nom de del Cor del Poble. Se queixa de que la premsa resti muda davant les iniquitats que's cometem amb els obrers. Creu quel poble ha de reclamar de la minoria parlamentària avençada que demani l'amnistia y que si així no ho fa, el poble ho exigeixi. Combat en Canalejas, l'alat del mateix patró, diu, que en Maura.

El nostre companya de redacció, Andreu Nin, fa us de la paraula, y manifesta quel's nostres obrers y periodistes continuen essent víctimes de la persecució dels governs de la monarquia y per això nosaltres luitarem contra d'ells fins ont siga necessari.

Aquesta gent son els defensors de la política de l'orde. Doncs bé, nosaltres també el volem l'orde, però no l'entlem de la fàbbrica manera, sino fent obra eminentment liberal para portar la pau a les llurs ont han viat arrebats els seus para consumirlos en les pressions.

Tema 17. Qué medios debe emplear el Sindicato Nacional para conseguir de los Poderes públicos, que sean atendidas las peticiones formuladas en las conclusiones del I y II Congreso, con preferencia la venta y reventa del pan al peso?

Tema 18. Procedimientos para llegar al abaratamiento permanente del pan en España, como beneficio público.

Tema 19. Medios para garantizar el peso del pan a los compradores y conseguir la panaderia española en el concepto público, buena y sólida reputación colectiva. Reglamentación de la venta del pan en España.

Tema 20. Medios legales para conseguir la venta del pan a precios remuneradores.

Tema 21. Medios que puede poner en práctica el Sindicato Nacional para fomentar la solidaridad y unión de todos los panaderos españoles.

Tema 22. Bases generales para la creación de un Banco Nacional Panadero.

Tema 23. Conveniencia de establecer el seguro mutuo de viudedad en el seno del Sindicato Nacional.

rechos y deberes de los asociados y de los quejos, tomando por base las indicaciones del Reglamento general.

Tema 11. Necesidad de una ley que establezca el reconocimiento ó la propiedad industrial.

Tema 12. Medios para fomentar la formación de obreros panaderos prácticos para el desarrollo y perfeccionamiento de la panaderia en España. Distinción de esta clase de obreros, (Concediria la clasificación para estímulo de la clase?)

Tema 13. Petición al Estado de una subvención para la creación de una Escuela Nacional de Panaderia.

Tema 14. Conveniencia de los concursos de obreros y máquinas auxiliares del trabajo, con premios en metálico.

Tema 15. Algunos industriales se valen de la etiqueta cooperativa para expender sus productos. Contra estos falsos cooperativistas hemos de defendernos.

Tema 16. Medios de que podemos valernos para prohibir la afuercia de pan de las alunas de las capitales.

CAMPANYA PRO - AMNISTIA

Miting al C. N. R. de Gracia

El miting celebrat abans d'ahir a la nit en el C. N. R. del carrer de la Llibertat, de Gracia, revestí una importància extraordinària, tant per la gran gentada que hi assistí com per l'entusiasme que hi regnà.

Presidí el nostre amic Ribera y Rovira, qui amb breus y atinades paraules, donà per començat l'acte.

El senyor Duch y Salvat diu que aquests actes tenen la doble finalitat de demanar la llibertat dels presos polítics y socials y la de posar de manifest la protesta del poble contra el fracs del règim es absolut y quel poble no pot consentir la continuació de l'actual estat de coses.

El senyor Vilà diu quel nostre partit vol estar en continua y directa relació amb el poble, fent-se ressó dels seus anhels de justícia y de llibertat. Diu que no pot oreures amb els homes del règim, y que, per això, desconfia dels resultats de la campanya actual. Combat la conducta den Canalejas, que no ha donat cap llei protectora dels obrers. Acaba dient que si no's pot canviar el règim, perquè la monarquia es incompatible amb totes les llibertats.

El senyor Rambla Margarit, de la Juventut Socialista, diu que no confia en quel Govern conecixi l'amnistia, sino que tot deu esperar-se de la voluntat del poble. Manifesta que els socialistes no deixaran d'ajudar a els elements republicans, quan sigui necessari, para enderrocar el règim y proclamar la República.

Alfama, en mitg dels aplaudiments del públic, quel's socialistes estimen també la llibertat dels pobles y que per això apelen les justes reivindicacions de los nacionalistes oprimidos. Jo estimo a Catalunya, alceix, y extimo a la nostra llengua, perquè es la llengua de la meua mare. Nosaltres som homes de llibertat y, després de luitar y triomfar, proclamada la República, luitarem per la llibertat econòmica.

Suaveza para parlar el nostre estimadíssim companya Xavier Gambús y ressona una formidable ovació y cris de «Visca'l periodista honrat». Comença dient que la barrica es una l'únia divisoria entre's opressors y els oprimits. A un costat d'aquesta barrica s'hi troben els obrers, que luiten per la seva regeneració econòmica y nosaltres que luitem per les nostres llibertats polítiques, ajuntats dels en un sol amor a la llibertat y a la justícia. En Canalejas havia estat a un costat de la barrica, y avui, sense recordare de quel va enlutar el poble, tira contra nosaltres.

Diu que així podria quedar atemal per les reformes portades a cap desde'l Govern, però que, en Canalejas, al traspasar la barrica, no ha fet res. Per això, opina que tots els homes liberals hem d'ajuntar-nos contra el para anar a la batalla, lent, empró, abans una selecció de la gent que portem al nostre costat. Examinem la conciencia dels nostres homes, tem primer justícia a casa nostra y unam tots els nostres entusiasmes contra'l règim, manifestats amb les paraules y, si es precs, amb els mans.

El senyor Oriol Martorell diu que en nom de la conciencia liberal devem ajuntar-nos tots els homes para demanar la llibertat dels empresonats. Diu que hem de fer que desapareixi de la conciencia estrangera el criteri que té format d'una Espanya negra y falida, la visió de la qual ens avergonyix. Espanya, alceix, es sol's gloriosa per la sang dels marres. Hem d'unir totes les nostres passions en un sol amor a la llibertat. Amb gran acció, combat endreçament la obra governamental den Canalejas, que ha paraguat als obrers y ha tancat les societats de resistencia, que no ha donat lleis protectoras a els treballadors, que no ha fet res para curar aquesta gran llaça de l'analfabetisme, que no ha pariat a cap obra anticlerical per el predica. La vengonya de l'actual règim, diu, no pot substituir, si es que hi ha dignitat, l'unió de les esquenes para la garantia del triomf.

Alfama, que no vol donar la amnistia para que ho fess en Maura al pujar al poder; però en Maura no pot tornar. Després den Canalejas s'imposa la República.

Advoca para la continuació de la campanya per l'amnistia, llevant l'idea de que sigui l'Ajuntament de Barcelona el que, en nom de la ciutat, organisi una manifestació pública para demanar an el Govern la llibertat dels presos socials y polítics.

El companya Bueso, de l'Agrupació Socialista, diu que potser desmentirà al parlar castellà, però que no cometrà la ridícula de dir quel's lamenta de no saber la nostra llengua, perquè, igual quel's catalans, té'l dret a usar de la seva llengua, del castellà. Creu que en Canalejas no concedirà l'amnistia perquè té'l veto de la monarquia. En Canalejas d'avui no es el d'ahir y vol sostenir la monarquia y el poble l'eligió'l procs de setembre, que constituïx una ignominia y una vergonya, resultat del complot tramit per la policia, que obra únicament guiada per la seva mania persecutória. Demostre, amb dades evidents, lo malament que la justícia s'administra a Espanya.

Diu quel poble ha d'unirse para demanar l'amnistia; més, que no s'ha de contentar amb això, sino que ha d'evitar que governi en Canalejas, enderrocant el règim y restaurant la República. Encara que després del seu triomf persistís la desigualtat econòmica, els socialistes aniran a la vanguardia para proclamarla.

El senyor Josep Labrada parla en nom de del Cor del Poble. Se queixa de que la premsa resti muda davant les iniquitats que's cometem amb els obrers. Creu quel poble ha de reclamar de la minoria parlamentària avençada que demani l'amnistia y que si així no ho fa, el poble ho exigeixi. Combat en Canalejas, l'alat del mateix patró, diu, que en Maura.

El nostre companya de redacció, Andreu Nin, fa us de la paraula, y manifesta quel's nostres obrers y periodistes continuen essent víctimes de la persecució dels governs de la monarquia y per això nosaltres luitarem contra d'ells fins ont siga necessari.

Aquesta gent son els defensors de la política de l'orde. Doncs bé, nosaltres també el volem l'orde, però no l'entlem de la fàbbrica manera, sino fent obra eminentment liberal para portar la pau a les llurs ont han viat arrebats els seus para consumirlos en les pressions.

Tema 17. Qué medios debe emplear el Sindicato Nacional para conseguir de los Poderes públicos, que sean atendidas las peticiones formuladas en las conclusiones del I y II Congreso, con preferencia la venta y reventa del pan al peso?

Tema 18. Procedimientos para llegar al abaratamiento permanente del pan en España, como beneficio público.

Tema 19. Medios para garantizar el peso del pan a los compradores y conseguir la panaderia española en el concepto público, buena y sólida reputación colectiva. Reglamentación de la venta del pan en España.

Tema 20. Medios legales para conseguir la venta del pan a precios remuneradores.

Tema 21. Medios que puede poner en práctica el Sindicato Nacional para fomentar la solidaridad y unión de todos los panaderos españoles.

Tema 22. Bases generales para la creación de un Banco Nacional Panadero.

Tema 23. Conveniencia de establecer el seguro mutuo de viudedad en el seno del Sindicato Nacional.

Tema 24. Medios para conseguir la venta y reventa del pan al peso?

Fustiga durament la política de l'actual President del Consell de Ministres, amb referencia al problema obrer para deduir que la monarquia es incompatible amb la llibertat. Per això, tots els homes liberals tenim de luitar fins a enderrocar el règim.

Seguidament parlà'l senyor Gibert, president d'el C. N. R. de Gracia.

Diu que la Socié de la seva presidència no podia permaneixer indiferent davant d'aquesta humanitaria campanya.

Manifesta quel's una injusticia que mentre's se desliten uns obrers les portes de la pressó restin per altres tancades, tan més quan cap d'ells ha comés cap delict.

Combat amb duresa la persecució de que es víctima'l proletariàt per part de la policia. Per això nosaltres, col·laboram en aquesta obra, car ens hi juguem la llibertat. Mal siga per episcopi, car si avui hi sonells damà, tal's aixeca para parlar el senyor Mer y Quel.

Celebro, diu, quel company Bueso hagi parlat en castellà, per ess

CRONICA DE FORA

Informació d'Espanya

PER TELEFON
Y TELEGRAF

Madrid, 9, de 10 matí a 9 nit

Lo que diu la premsa

"El Imparcial,"

Títol de l'article de fons "El fin de la campanya", referent a la discussió dels suplicatoris en el Congrés.

Censura que en el dictamen que's discutí ahir se separés el suplicatori referent al senyor Berral del relatiu al senyor Azzi, condemnant-se a aquest últim a l'indult al primer.

De que la campanya dels suplicatoris no podia acabar d'altre manera i que era precis sancionar-la amb un d'aquests actes que no poden recordar-se sense enorgullir-se. D'aquí ençà, diu, haurà de ser el Govern enviat als tribunals als diputats i esborrar per què l'investidura deixi d'empresari.

Els parlamentaris s'han ajuntat per acabar amb el Parlament. La única via monàrquica que s'ha aixecat per a depurar aquestes accions ha sigut la veu del senyor Moré.

"El Liberal,"

En l'article de fons que titula "Tardes tristes", s'opina també de lo ocorregut ahir en el Congrés en la discussió dels suplicatoris. Censura els discursos dels senyors Laviñe i Alcañal Zamora pels seus fons antiliberals i el projecte de discutir i votar separatament els suplicatoris dels senyors Berral i Azzi.

La nota que la vibrant defensa que el senyor Azzi fau al senyor Albornoz, fou inútil, i diu que si el senyor Azzi no està ja pels a aquestes hores, l'anirà buscant. Reconeix després el discurs que pronuncià el senyor Moré, que califica de liberalista, i acaba dient que serà un il·lus qui tingui ho amb l'actual Govern.

"El País,"

"Terminó la comedia" és el títol de l'editorial d'aquest periòdic.

Diu que's suplicatoris demanats contra's senyors Berral i Azzi constituïen una iniquitat.

Considera que es faltà perseguir als diputats per les denuncies que formularen en el Congrés, i afegeix:

Demana el processament del senyor Azzi, i una monstruositat de que no hi hagi exemple en l'història parlamentària del Llatí, Soriano, Azzi i Quintanilla. I després que el senyor Moré, que califica de liberalista, i acaba dient que serà un il·lus qui tingui ho amb l'actual Govern.

"La Mañana,"

En son article de fons, titulat "Una vergonya", combat el procediment seguit i les transaccions efectuades per aconseguir la concessió del suplicatori demanat contra's senyor Azzi.

"La Gaceta,"

Publica la següent Real ordre del ministeri de la Governació.

Disposant que's vaixells que's dirigessin a Espanya i procedeixen de ports francesos, interessen de les autoritats sanitaris de dits ports, patents naves.

Donant les degudes instruccions per a reprimir la mendicitat en Espanya.

També publica una altra del ministeri de la Guerra per la qual se ordena que's torni l'import de la retenció a metalls del servei militar actu als mossos de la quinta de l'any 1909. Andreu Llorenç Iglesias, Calixte Granados Carrera i Josep O. Prats Marqués, tots els de la zona de Barcelona.

Els nous Consellers d'Estat

El dilluns pròxim prendrà possessió del càrrec de consellers d'Estat els senyors Moré, Marqués del Vadillo, general Anzar, Urzúa, Sánchez Guerra, general Amador y Groizard, Cossas en el càrrec els senyors Maure, Navarro Reverter, Rodríguez San Pedro, Ugar-

Notícies de Governació

El ministre de la Governació al rebre als periodistes els manifestà que cap de les notícies que's tenia el més petit interès i una tranquil·la completa regnava en el restu de Espanya.

Notícies rebudes d'Almeria asseguren que no passa cap novetat i que la vaga se desentolla béix un aspecte pacífic.

Avui ha arribat a Madrid el governador de dita província, amb objecte de celebrar demà una reunió amb els representants a Cortes d'aquella província.

A Benicarló i Castelló s'ha desencadenat una formidable tempesta que ha ocasionat grans perjudicis.

El governador d'Orense ha disposat que's fassin una llista de tots els deutes que han deixat en els pobles de la província els emigrants portuguesos.

Ascendeixen els deutes a 300.000 pessetes, en les poblacions de Verín, Ganzo de Lima, Orense i Baude.

El ministre ha demanat una relació exacta de la

La premsa i l'escàndol del miting de Barcelona

Diversos periodics de la nit comenten lo ocorregut en el miting del teatre del Bosc de Barcelona.

"Espanya Libre", en un sol titulat "Espanya prevista", diu lo següent:

"Considerem a fons els manifestos dels electors radicals de Barcelona, però no per conèixer ens han semblat menys sensibles ni més vicioses."

Als actes realitzats aquest matí en el teatre del Bosc ha posat de manifest amb tota eloqüència una sola cosa, que's la trista inestabilitat d'un partit que demana republica i realitzant l'obra més demodora i destructora contra la república.

El cas succeït avui a Barcelona és de mera ensenyansa per a la veritaders animats de la llibertat.

La cobardia d'uns, la passivitat d'altres, la prudència dels més han fet que's deixessin imposar per uns quants homes de mala fe que amb les intencions més aviesades s'oposen a tota obra benèfica en pro de la causa que defensen.

Si aquest grup de radicals que amb la seva actitud i intransigència s'oposà des del principi i sense deixar escoltar la paraula d'un sol orador a que's celebrés l'acte, ha obrat pel seu compte sense l'autorització d'un qualsevol, molt aviat ho sabrem. De tots modes la seva falta d'autoritat mereixia tantes censures com el consentiment mateix otorgat per la protesta.

El senyor Lerroux parlà fa molt pocs dies a Madrid en nom de son partit, i a escoltar-lo andrem nos més decidits contraris.

El resultat d'aquell acte el coneixen indubitablement els mateixos que no han reparat en realitzar avui en el Teatre del Bosc de Barcelona aquest acte contra la llibertat i la democràcia.

Així mateix demostrà l'únic que existeix entre els partits republicans que aspiren a instaurar la República i els que sols aspiren a viure de son nom republicà.

"Espanya Nueva", diu:

"No poden atribuir-se a Barcelona, arreu de la cortesia, culpes dels elements intransigents d'un partit polític."

Moliquades Alvarez no ha pogut parlar a Barcelona al dia següent del miting de la Gran Via de Madrid. Què prova això?

No volem treure avui les conseqüències. Sols diem que Barcelona fugí d'entre les mans dels lerrouxistes i que aquesta intransigència prova inquietud, desordre i por.

Les conseqüències han d'esser greus per a'ls propis radicals barcelonins. A despit d'ells la Conjunció s'organitzarà i afluïrà a les files a tots els elements del republicanisme català.

Els temps van molt depressa. Algo té que substituir a la força alons totpoderosa i avui desballestada en Barcelona; de poc se'ns feien les paraules en un miting, cosa fàcilíssima per a'ls vint o vint cridats, quan els successos polítics se precipiten i lo que deu rendir-se s'entén.

"La Epoca" diu lo següent:

"Així mateix i així seguitquen la llibertat els republicans radicals."

No culpem a les masses, sino a sos líders

tors, a fins i altres, perquè també li correspon certa part de responsabilitat al mateix don Melquíades Alvarez.

Quan un dia i altre se predica la violència quan se fa campanya contra tot lo que representa un principi d'autoritat, es llegeix que les masses adonades amb tals predicacions responguin amb la violència i desconeixin el respecte i la consideració que mereix l'adversari.

Nosaltres, que som molt més liberals i molt més tolerants que tots els republicans, deplorem la mostra d'indocència política que han donat els radicals barcelonins, però creiem que don Melquíades Alvarez i els homes de sa altura deuen recordar l'ensenyansa que's desprèn del escàndol d'avui.

Els que no son republicans tenen en lo ocorregut en Barcelona un nou duto per a'ls seus pensaments i per a'ls seus desitjos arriben a triomfar els republicans. No quedarien ni les qüestions, i que's perdrien lo vulgar de l'expressió.

"El Radical" se concreta a publicar telegrams de Barcelona relatant lo ocorregut en el miting.

"La fiesta nacional,"—Mort d'un corero

En la plasse de toros del pròxim poble de Tetuán de las Victorias s'han lliat aquests tardes novillos.

El segon agut a Cocherito de Madrid quan anava a malar per segona vegada y li tirà a terra.

El desre intentà anar a peu a l'enfermeria, però no va poder i fou conduït allí en braços dels monesabios.

El parte facultatiu que's va donar a la enfermeria diu lo següent:

"Durant la cursa del segon brau ha entrat a l'enfermeria el malador Josep Fernández, Cocherito de Madrid, amb una banyada de tres centímetres de llargada en la part superior del tòrax que interessa la pleura y el pulmó."

L'estat del ferit es greuíssim, fins el punt de que al ingressar a l'hospital va morir.

Notícies de Cuba

Passatgers de Cuba que han arribat en el vapor "Legazpi" diuen que l'insurrecció de hores de la part occidental d'aquella illa acabarà en breu amb l'intervenció dels Estats Units.

Timadors detinguts

Valencia, 9.—La policia ha detingut aquest matí a dos individus anomenats Nicasi Moreno y Eduard Miral, amos de cases d'hostes dels carrers de les Barcas y de Pl. Margall, quins pretenien per el procediment de l'entornar timar 15.000 pessetes a un nortamericà.

El referit yunque des de l'estats Units manà a la policia la documentació del individu a qu's pretenia fer passar per mort i per així han sigut detinguts els citats.

Madrid, 10, de 1 a 3 matinalda

Infanticidi

Una nota anomenada Alexandra Miquel Vail soltera, prestaba servei en el carrer de Goya, número 5. Els seus senyors la cridaven al seu quarto avui i com la noia no contestava, obrien la porta i la trobaren al llit.

La preguerent que tenia y contestà que sofria una hemorragia.

S'avisà a un metge que va reconèixer a Alexandra y reconegué també l'infanticidi, però després de l'acte una dona de tuteament i morta per asfixia.

El jutge prengué declaració a la noia y aquesta confessà y confessà el delicte d'infanticidi fou traslladada a la Casa de Maternitat.

A la memoria den Menendez Pelayo

Vetllada necrològica

En el teatre de la Princesa s'ha celebrat aquesta tarda una vetllada a la memoria del senyor Menendez Pelayo, organitzada pel periòdic "El Debate".

El teatre estava ple de públic.

Don Angel Herrera, director de "El Debate", pronuncià un discurs ofertat l'homenatge a la memoria del senyor Menendez Pelayo.

Don Lluís Benito llegí uns quants versos de la seva paraula l'havia de dir també al teatre, com dugué per raó diversa al autor de "Las Hijas del Cid" y "Voces de España".

En el teatre, aquesta riquesa verbal és l'element essencial; potser més que la tant reïta habilitat de construcció. El poeta lric, que no ha d'eforsarse per a la rima y el ritme cobren la frase, que no ha de fer més que deixar lliure l'imaginació de cada paraula que escriu, encara que no sapiga ligar una esona amb una altre esona, encara que no trovi la manera de desenvolupar l'acció pensada segons la lei de proporció que en l'art dramàtic es deguda, triomfarà per la força indubtable de la seva musicalitat verbal. No hi fa res que no porti a l'intel·ligència del públic si sab organitzar en la seva fantasia pel camí de l'art. El públic que en sols escoltar ja hi trova una deu de deïcies, no voldrà anar en cerca de cap mida per criticar el poeta per la poca trassa en el diàleg, per la manca de lògica en l'acció desenvolupada per l'abús exagerat dels caràcters dels seus personatges, perquè sap que son del tot imaginaris.

Així, amb "El Alcázar de las Perlas", ha quedat en ponent aquesta escenificació de la bella llegenda teixida a l'entorn de la construcció de l'Alhambra de Granada, y s'introdueix a les mides y a les lles de forma de l'art dramàtic y de la crítica realista, ben poca cosa en quedaria, perquè en les mides se trobaria l'imaginari. S'ha de veure amb els ulls d'aquell poeta, que tots els homes portem a dins

A continuació s'alvea para parlar el pare agut Zacarias Martinez, que disertà sobre la labor literaria den Menendez Pelayo. Començà dient: "Lo conec, lo amé y lo admiré sigient jo nen y ell un jove, però més savi que molts vells."

Se diu que dictava a sis secretaris a la vegada. Hem conegut que'n Menendez Pelayo vo va tenir mal secretari, puig confessava que no sabia dictar.

Acaba dient:

El esperit den Menendez Pelayo ens diu després de mort. El seu esperit flota sobre les brumes de la nació. De entre nosaltres va sortir y em dels nostres.

Després don Alexandre Pidal llegí un discurs considerant a Menendez Pelayo com artista.

Den Menendez Pelayo, diu, ens abraça la seva erudició, però no menys ens asombra el seu esperit artista.

A continuació se llegeixen uns quants versos del senyor Rodriguez Marin tractant de la amantia de les obres den Menendez Pelayo, que foren molt alaudades.

Després s'aixeca a parlar el senyor Vázquez de Mella, acabant el nombre dels oradors.

Diu que'n Menendez Pelayo s'encarnà la nació, i afegeix:

Menendez Pelayo es un brillant de lentes facies que se li pot examinar com artista, com pensador, com filòsof y com teòleg. Al morir, tot s'han rendit davant d'ell, sense diferències d'opinions."

Les aigües de la impietat, braves y menasadores, se rendeixen davant d'ell plàcides y suaus, acariciant sa eterna memoria en homenatge."

Menendez y Pelayo vingut en una época debilitant de l'individualisme y en un període d'incapacitat per a'ls obres de construcció."

Menendez y Pelayo cregué veure les causes d'aquesta debilitat en el desenvolupament de nostra Historia y consagrat sa lluminosa inteligencia a la reconstrucció de nostre passat."

Gracies a son esforç les generacions presents y les per venir podran llegir en son llibre magistralment glossat els tressors espirituals de nostra Espanya."

El senyor Vázquez de Mella fou molt aplaudit.

Informació de l'extranger

Precaucions sanitaries a Tanger

Paris, 9.—Telegrafia de Tànger que s'ha reunit el cos diplomàtic extranger acreditat en aquella ciutat para adoptar mides sanitaries respecte dels barcos que procedeixen de Marsella, en vista d'haver ocorregut en dita població dos casos de peste bubónica.

Submarí a fons

Paris, 8.—Telegrafia de Cherbourg que'l submarí "Vendémiaire" ha anat a fons a conseqüència d'una topada amb un altre navili.

Se creu que'l submarí ha quedat parit pel mitg.

Altres telegrams de Cherbourg donen els següents detalls de la catàstrofe.

El sinistre ha ocorregut a alguns milles al Nord de Raz-Blanchard, durant els exercicis navals.

Simulant un atac, el submarí "Vendémiaire" ha aparegut de sobte davant de la proa del cuirassat "Saint Louis", el qual, segons sembla, l'ha embestit, parintlo pel mitg.

El submarí s'ha enfonsat en mitg d'un gran remolí.

Totseguit s'ha organitzat el salvament.

A bordo del submarí "Vendémiaire" hi havia 25 homes manats pel tinent de navili M. Priou.

Sembla que'l submarí està agut en uns fons de 53 metres.

La noticia oficial de la catàstrofe del "Vendémiaire" l'ha rebuda el ministre mentre se celebrava l'acostumat Consell al Eliseu baix la presidencia de M. Fallieres.

El ministre de Marina, M. Delcassé ha donat compte al Consell de la noticia y ha expressat el condol del Govern per la desgracia que adigeix a la Marina.

Del Govern civil PUBLICACIONS

Eldescons dominical

Per infracció de la lei del descans dominical varen ser denunciats ahir 53 industrials. Nou d'aquestes denuncies han passat al jutjat Municipal.

El miting reformista

El governador, parlant del miting reformista celebrat ahir matí, digué en els periodistes, que, sabedor de que's volia portar el miting, havia pres tota mena de precaucions, que resultaren inútils davant l'escàndol formidable que's promogué.

Digué també que dintre'l teatre del Bosc havien efectuat sis detencions y dugues fons del local. Els detinguts quedaven tots en llibertat a primera hora de la tarda.

Se digué, no obstant, que bé podria ser que dries detencions no s'haguessin practicat, puig el senyor Carbonell així ho manifestà.

Informació de Catalunya

Sabadell

El notable concertista de contrabaix en nées per l'extranger, ha volgut despendre dels Pava Valls, abans de començar la seva estor-seus compromisos donant un recital de contrabaix, el qual tindrà lloc el pròxim divendres, dia 14, en el Teatre Principal d'aquesta ciutat. En Pava Valls executarà les més triades composicions del seu repertori y segurament aquest concert serà una reproducció dels èxits conquis darrerament a Barcelona.

C'ha constituït la Junta de Festes que ha d'organisar els de la pròxima Festa Major. Aquesta la componen la comissió de Governació del Ajuntament y representants de les entitats Cambra Industrial, Centre Català, Academia de Belles Arts, Círcol Sabadellés, Centre Excursionista del Valls, Centre Sabadellés y societats esportives.

JO RECOMANO SEMPRE PERA CURAR LES

PERA CURAR LES

que calma, regularisa y fortifica els nervis

Universalment recomanat pels metges més eminents

La seva acció es rápida y maravillosa en la Epilepsia (mal de Sant Pau), Corea (ball de Sant Vito), Histerisme, Insomni, Convulsions, Vertige, Jaquica (migraña), Coqueluche (catarrs dels nens), Palpitacions del cor, Tremolins, Deliri, Desvaneciments, Perdua de la memoria, Agitació nocturna y tota classe d'accidents nerviosos

Farmacia del Dr. Amargós, Plassa Sta. Agna, 9

MAQUINES SANTASUSANA PERA COSIR

Maquines pera mitges - Bicycles

Vendes al comptat y a plasses de pessetes 2'50 setmanals

40 - Carme - 40

Vichy Catalán

BALNEARI DE PRIMER ORDE — TEMPORADA DE PRIMER DE MAIG A 30 D'OCTUBRE —

Situat entre l'estació y el poble de Caldes de Malavella (Girona). Telèfon de la xarxa de Girona combinada amb la xarxa de Barcelona. Distància de Barcelona: En tren lleuger, 2 hores 30 minuts; en tren correu, 3 hores. Aigües minerals, termals de 60 graus, alcalines, bicarbonat-sodiques. Sense rival per a'ls reuma, la diabetes, y les afeccions de l'estómac, fetge y melsa. — Grans comoditats y servei esmerat en totes les seves dependències.

Administració: Rambla de los Flores, 18, entressol. — Barcelona

Folleto "EL POBLE CATALA"

CRONICA DE TEATRES

NOVETATS: Estrena de "El Alcázar de las Perlas", de Francisco Villaspesa.

Les llores castellanes estarien mancades de la més rica y lluminosa manifestació de la llengua si no tinguessin en cada període històric una escola de teatre poètic.

Totes les literatures l'han tinguda aquesta escola poètica dramàtica, però en cap de la castellana. La sonoritat pomposa del llenguatge s'ha inclinat en cada moment a la exaltació dels ritmes y a la matra una riquesa sols comparable a la de la sàlida ordenació de les rimas, en la qual mostreja italiana; la claretat de la seva fonètica, la perfecta separació de les síl·labes, l'interminable de so de les vocals, ajuden al ritme d'una manera extraordinària. El genert de la llengua, per altre banda, donat per la més a n'els poemes para que s'abandonin a la corrent viciosa de les imatges, que semblen nàixer del si de cada paraula, com si en cada paraula hi hagués el

germe d'una comparació brillant o d'una metàfora evocadora.

La força que fa expressar les secretes remors del món interior de l'home y els moviments de la seva ànima; que lliga des passions de cada hui amb tota la natura que l'envolta, fent que trovi's seu plany un reflex en el vent y en la pluja, en l'aire, en el silenci dels nivells, o que en fons se senti la claror que li ve del goig y de l'alegria; totes les cordes de la lira, y entre totes, la corda de la passió que cerca el camí de sortida, en les paraules sonores; tota la força impulsiva de la poesia subjectiva, que parla de l'home, y sols de les coses seves, com si fós viu en la terra sense escardar altre cosa que la seva ànima; és la gran força lírica que feu gloriosos el teatre castellà y que'l farà relluir amb una nova sava en el període que s'inicia amb la trinitat poètica representada per l'Eduard Marquina, en Ramón del Valle-Inclán y en Francisco Villaspesa. Cada hui d'aquests tres poetes es una branca diversa de les altres dues; cada hui d'ells representa una força poètica pròpia; entre ells no hi ha altre lligam que l'unitat de la paraula, y encara, sembla tenir en cada hui una especial sonoritat, com si fossin tres èpoques successives en la evolució de la llengua castellana. En Valle-Inclán es l'arrel galleg; en Marquina, l'arrel de llevant; en Villaspesa, l'arrel meridional. L'un, en Valle-Inclán, té la riquesa verbal continguda per un aspecte de fons filosòfic, mitg castrí, mitg pagana; la tradició y donen al seu vers aparença de rudes y una força expressiva que l'acosten als "Eclipses" de Gabriele d'Annunzio, el gran orlebre de la llengua italiana.

L'altre, en Marquina, es el poeta de les coses del món, contemplades per un temperament subjectiu que hi posa en elles lo que hi ha dintre de la seva ànima, transferint, donant-li una vida diferent de la que tenen en la realitat visible pels nostres homes; sense depressar, empero, les limitacions d'una mesura inefable, amb un sentit de precisió, amb una sobrietat verbal; en ell, el verb es a què dona la llei del vers en lloc de donar-li l'adjectiu, y després del verb, el substantiu.

poeta que anomena més aviat que poeta que caiffa; la força de la seva beguda en el terrer català s'ha infiltrat en la llengua castellana, per les seves obres. El tercer, en Villaspesa—es el poeta de l'Andalusia, el poeta de la terra calidada per la llum del sol; en ell, la veu lírica s'ha fusa a la veu lírica, com si el poeta no pogués deixar mai de cantar; després d'ella que s'obri camí pels dins de la roca y sortí a la claror, no ha parat en la seva continuïtat, sempre sonora, generosa de la frescor trobada en les entranyes de la terra. Es el poeta més fecund de l'Espanya contemporània; es el nou cas Zorrilla. L'Albanyor de la seva paraula l'havia de dir també al teatre, com dugué per raó diversa al autor de "Las Hijas del Cid" y "Voces de España".

En el teatre, aquesta riquesa verbal és l'element essencial; potser més que la tant reïta habilitat de construcció. El poeta lric, que no ha d'eforsarse per a la rima y el ritme cobren la frase, que no ha de fer més que deixar lliure l'imaginació de cada paraula que escriu, encara que no sapiga ligar una esona amb una altre esona, encara que no trovi la manera de desenvolupar l'acció pensada segons la lei de proporció que en l'art dramàtic es deguda, triomfarà per la força indubtable de la seva musicalitat verbal. No hi fa res que no porti a l'intel·ligència del públic si sab organitzar en la seva fantasia pel camí de l'art. El públic que en sols escoltar ja hi trova una deu de deïcies, no voldrà anar en cerca de cap mida per criticar el poeta per la poca trassa en el diàleg, per la manca de lògica en l'acció desenvolupada per l'abús exagerat dels caràcters dels seus personatges, perquè sap que son del tot imaginaris.

Així, amb "El Alcázar de las Perlas", ha quedat en ponent aquesta escenificació de la bella llegenda teixida a l'entorn de la construcció de l'Alhambra de Granada, y s'introdueix a les mides y a les lles de forma de l'art dramàtic y de la crítica realista, ben poca cosa en quedaria, perquè en les mides se trobaria l'imaginari. S'ha de veure amb els ulls d'aquell poeta, que tots els homes portem a dins

tre y que molts tenen ofegat per un sentiment falsament poètic. Y aquell esperit, parla sempre que volen escoltarlo. Ell ens diu com es d'una admirable bellesa aquesta obra del poeta; com la música dels seus versos son una font claríssima que raja espontàniament, sense esforç, com les fonts de les muntanyes y les que broten de la roca viva, sobriament. A nosaltres, els catalans, la veu d'aquesta aigua cantadora s'ens fa una mica estranya; sentim tot seguit que no ve pas de les nostres muntanyes, que no cenla com les fonts dels nostres boscos. Els nostres poemes no canten així, sino molt diversament, y fins ens sembla que l'aigua nascent, que la cançó que en la d'Annunzio del nostre Joan Maragall, per ser el més glorios exemple que podem posar, era més pura, y no duia barrejada les boves que's nostres ulls troven en la muga fecunditat del poeta andalusí. Hi han paraules que's semblen inútils, frases que sonen massa forment, malfadats d'un escat artificios; quan totes deuen tenir l'escat d'aquell cel claríssim de la terra ont nasqueren.

En Villaspesa en "El Alcázar de las Perlas", imagina com sobre'l coll que domina la ciutat dels nazaries—reparat del Albalón per la vall profunda del riu Darro—s'hi aixeca la meravellós arquitectura que resta encara para qu'ens ha sigut donat imaginar la força creadora de la rassa atàtic en la terra andalusí. Quan Al-hamar regnava, totes les arts eren colmades per la seva generositat, y les "Escalas" dels poetes s'escriu en l'etere daurats sobre'l mure de la més rica decoració que han vist primer grat de terra amb vetes d'or. Es una tassa que s'impugna com un d'entre els poemes nals en terra d'Andalusia, el repens de la muga aràbiga y fèrtil revivint en la llengua nova. La poesia era'l centre de la vida intel·lectual a les cortis dels reis de Córdoba, de Granada, de Sevilla, de Saragossa... Schack, tingué que esser un extranger el qui portà primer que tots amb mètode y amplitud de la civilització dels arabs a Es-

panya—diu dels poetes arabs-hispànics, que's distinguen per la riquesa de la dicció y pel brill y gosadia de les imatges, però que sovint en lloc d'expressar el pensament y deixar lliure el cor para expressar, s'abandonen a les imatges esplèndides y a les gaudes pomposes; com si volguessin enganyar no servint-prova amb commensals. Y també observa com aquells poetes defugen l'observació serena de les coses no poguent arribar gairebé a la poesia èpica narrativa y mai a

